

Keren Johnson: Božanski odnos 101

Ko bodo učenci pripravljene, bo učitelj prišel. Naša učenka, Samarijanka na slabem glasu, je pripravljena. Življenje jo je izpraznilo in jo zlomilo, da se je odprla. Pride iskat vodo iz Jakobovega vodnjaka opoldne, da bi se izognila obsojevalnim pogledom in obrekljivim jezikom. Ironično je, da jo je njeno hrepenenje po ljubezni odtujilo od sebe in drugih. Je osramočena, nečista, izobčena, propadla; je žena, ki se je pripravljena učiti.

Ko jo Jezus vidi, jo pozna, a se odloči, da se ne bo ustavljal pri njenih preteklih napakah, ampak se osredotoči na to hrepenenje, ki jo je pripeljalo na to mesto. Žejna je odnosa, ki bi dajal življenje; Jezus ji ponudi ravno to. Neverjetno je, da prepozna to sveto darilo. Skoraj nasproti sebi ta Samarijanka, ki je bila do sedaj šolski primer motenega odnosa, postane naša učiteljica in vodnica.

Danes praznujemo prvo kontrolo. Kandidati prihajajo pred nas in prosijo za duha kesanja in razumevanja greha in izkušnjo prave svobode Božjih otrok. Ali si lahko izberemo boljšega učitelja, kot je ta spreobrnjena svetnica? Ob tem, ko je vodi navidezno nepremagljiva osamljenost, hitro prepozna greh – greh, ki obljublja olajšanje nepremagljive bolečine, a nepazljivo dušo vrže v še globlji obup. Ob tem, ko se kesa, odkrije pravo svobodo Božjih otrok.

Kaj moramo narediti, da dosežemo svobodo?

Ponižnost je ključ. Bog je stvarnik in mi smo ustvarjeni. Preden se želimo posvetiti Božjemu, je pomembno, da prepoznamo in sprejmemo svoje pravo mesto. Samarijanka začne s prepoznavanjem svojega odnosa do človeka pred seboj. »Kako vendar ti, ki si Jud, prosiš mene, Samarijanko, naj ti dam piti?« Ko se zaplete v pogovor, prizna svojega prednika Jakoba, izpove svojo vero v Mesijo in vpraša, kako častiti v duhu in resnici. Prizna svoje prestopke in spozna, da se v stiku z Božjim. Napolnjena s spoštovanjem, teče, da bi razširila to dobro novico.

Poznanje naše duhovne preteklosti in zaupanje v odrešenje sta oba temeljna vidika razburkanega duhovnega življenja. Naši katehumeni to vedo. Kakor Samarijanka se učijo častiti v duhu in resnici. Vsi mi moramo narediti enako. Morda nas Samarijanka še največ nauči s svojim priznanjem grehov. Jezus se oprime njene odkrite izjave: »Nimam moža.« Sedaj se zahteva spisek njenih grehov.

To je pomembno uresničenje. Spoved. Tolikokrat izkušena kot breme naj bi bila intimna in zdravilna izmenjava. Ko žena izpove resnico, z njenih oči odpadejo luske in Jezusa vidi kot Mesijo – svojega Mesijo. Ali si upamo verjeti, da se enako lahko zgodi nam? »Jaz sem, ki govorim s teboj.« Imamo pogum slišati te besede? In ko smo v odnosu z Jezusom, ali imamo modrost iti in povedati drugim veselo novico? Oboje je naša pravica in odgovornost.

Žena pri studencu je potrebovala celo življenje, da je doživela ta trenutek razodetja. Mi nismo nič drugačni. Pogosto smo v resničnem odnosu z Božjim, včasih ne; in to je del naše resničnosti. Ko potrebujemo pomoč, da se spet vrnemo v prave tirnice, nam ona pomaga in nas uči.

Vir: <http://www.celebrationpublications.org/>

Prevedel: Bogdan Rus OFM